

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Gdzie i jak](#) > [Prawo Którego Kraju Zostanie Zastosowane?](#) > [Belgium](#)

Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

1 Źródła obowiązujących przepisów

1.1 Przepisy krajowe

Wiążące źródła belgijskiego prawa krajowego obejmują akty prawne, ogólne zasady prawa i prawo zwyczajowe. Akty prawne muszą być ogłaszane przez organy publiczne, ogólne zasady prawa są prawnie wiążące, ponieważ społeczeństwo jest przekonane o ich wartości prawnej, natomiast prawo zwyczajowe stanowi zbiór niepisanych norm i powszechnie uznawanych praktyk.

W Belgii sądy nie są związane precedensami. Orzecznictwo sądów, podobnie jak doktryna, ma istotne znaczenie, ale nie jest wiążące. Wyroki sądu są ważne wyłącznie pomiędzy stronami postępowania i nie są wiążące dla innych sędziów orzekających w podobnych sprawach. Sądy – z wyjątkiem Trybunału Konstytucyjnego (*Cour constitutionnelle / Grondwettelijk Hof*) – nie mogą zobowiązać pozostałych sądów do wydawania rozstrzygnięć na podstawie utrwalonej linii orzecznictwa. Nawet wyrok Sądu Kasacyjnego (*Cour de cassation / Hof van Cassatie*), który może uchylić wyrok wydany przez sąd niższej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania, nie zawiera żadnych wytycznych, które byłyby wiążące dla sądu, który rozpoznaje ponownie sprawę. Treść wyroku Sądu Kasacyjnego jest wiążąca dla sądu właściwego do wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wyłącznie w przypadku, gdy Sąd Kasacyjny wyda ponownie wyrok w tej samej sprawie.

1.2 Wielostronne konwencje międzynarodowe

Uwaga:

Należy zauważyć, że federalna służba publiczna ds. zagranicznych (Service public fédéral Affaires étrangères / Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken) prowadzi bazę danych zawierającą ogólne informacje na temat konwencji dwustronnych i wielostronnych podpisanych od 1987 r.:

<https://diplomatie.belgium.be/fr/traites>

<https://diplomatie.belgium.be/fr/traites>

<https://diplomatie.belgium.be/fr/traites>

<https://diplomatie.belgium.be/fr/traites>

Teksty licznych konwencji obowiązujących w Belgii są opublikowane w belgijskim dzienniku urzędowym (Moniteur belge / Belgisch Staatsblad), który od 1997 r. jest dostępny w wersji elektronicznej pod adresem: <https://justice.belgium.be>

Na tej samej stronie internetowej można również znaleźć teksty wielu konwencji, które zostały zawarte przed

1987 r., w zakładce „Législation consolidée / Geconsolideerde Wetgeving” (2800 pozycji według stanu na dzień 1 sierpnia 2004 r.).

Belgia jest co do zasady suwerennym państwem sprawującym władzę zwierzchnią nad podmiotami podlegającymi właściwości jej sądów. Biorąc jednak pod uwagę coraz silniejsze umiędzynarodowianie się społeczeństwa, Belgia staje się w coraz większym stopniu związana zasadami przyjmowanymi przez organizacje i instytucje na szczeblu ponadnarodowym i międzynarodowym. W szczególności Unia Europejska (UE), Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ), Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) i Rada Europy wywarły wpływ na prawo belgijskie zarówno ze względu na traktaty i rozporządzenia (które mogą, ale nie muszą mieć bezpośredniego zastosowania), jak i dyrektywy i harmonizację przepisów prawa, co miało na celu skłonienie państw członkowskich należących do tych organizacji do dostosowania ich wewnętrznych systemów prawnych.

Do konwencji dotyczących praw człowieka mających bezpośrednie zastosowanie w Belgii należą Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i Europejska karta społeczna – obydwie te konwencje zostały uchwalone przez Radę Europy. Analogicznymi dokumentami na szczeblu Organizacji Narodów Zjednoczonych są odpowiednio Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych.

Unia Europejska (UE), jako organizacja o charakterze ponadnarodowym, wywiera istotny wpływ na państwa członkowskie, które do niej należą, w tym na Belgię. Podstawowymi aktami prawnymi UE są rozporządzenia, które mają bezpośrednie zastosowanie, oraz dyrektywy, które muszą zostać wprowadzone przez państwa członkowskie do krajowego porządku prawnego.

Na rozwój poszczególnych gałęzi prawa, takich jak prawo prywatne międzynarodowe, międzynarodowe prawo karne oraz międzynarodowe prawo handlowe i gospodarcze, wpływają niezliczone instytucje i organizacje, m.in.: Organizacja Narodów Zjednoczonych, UNICTRAL, Haska Konferencja Prawa Prywatnego Międzynarodowego, UNIDROIT, Rada Europy, Unia Europejska i Wspólnota Europejska, Międzynarodowa Komisja Stanu Cywilnego, Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO), IATA (transport lotniczy) czy Unia Gospodarcza Beneluksu.

1.3 Główne konwencje dwustronne

Zarówno organy na szczeblu federalnym, jak i organy regionów autonomicznych Belgii mogą przystępować do konwencji dwustronnych z innymi państwami lub regionami na świecie, pod warunkiem że przedmiot tych konwencji wchodzi w zakres ich kompetencji. Większość tego rodzaju konwencji jest zawierana z sąsiadującymi państwami lub z państwami, z którymi Belgię łączy bliskie lub istotne stosunki handlowe.

2 Wdrożenie norm kolizyjnych

W dniu 27 lipca 2004 r. w dzienniku urzędowym opublikowano ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. wprowadzającą kodeks prawa prywatnego międzynarodowego. Ustawę tę można znaleźć [w wyszukiwarce aktów prawnych w wersji skonsolidowanej](#).

Niniejsze informacje opierają się na kodeksie prawa prywatnego międzynarodowego. Przepisy kodeksu dotyczące zarówno jurysdykcji krajowej, jak i skutków wyroków sądów zagranicznych oraz dokumentów urzędowych mają zastosowanie do powództw wytoczonych po wejściu w ustawy życie oraz do wyroków sądu i dokumentów urzędowych wydanych po wejściu ustawy w życie. Sprawy, które nie podlegają przepisom przejściowym ustanowionym w kodeksie, są regulowane przez szereg przepisów prawa oraz obszerny zasób orzecznictwa i doktryny. Przydatne mogą okazać się następujące strony internetowe:

- <https://www.law.kuleuven.be/jpr/en>

- <https://www.ipr.be/fr>

- <https://www.dipr.be/fr>

Przepisy kodeksu mają zastosowanie wyłącznie w zakresie, w jakim dana sprawa nie podlega postanowieniom konwencji międzynarodowych, przepisom prawa Unii Europejskiej lub przepisom szczególnym.

2.1 Czy istnieje obowiązek stosowania przez sąd norm kolizyjnych z urzędu?

Sędziowie belgijscy nie stosują jedynie prawa belgijskiego. Często muszą wydawać wyroki na podstawie prawa obcego.

Przepisy belgijskiego prawa prywatnego międzynarodowego stanowią, że prawo obce należy stosować zgodnie z wykładnią przyjętą w odpowiednim państwie trzecim; jeżeli sąd nie jest w stanie samodzielnie ustalić treści prawa obcego, może zwrócić się do stron o współpracę w tym zakresie. W przypadkach, w których ustalenie przez sąd treści prawa obcego w rozsądnym terminie jest w oczywisty sposób niemożliwe, sąd musi zastosować prawo belgijskie (art. 15 kodeksu).

2.2 Odesłanie

Od momentu przyjęcia kodeksu odesłanie zasadniczo nie jest dopuszczalne (art. 16 kodeksu). Kodeks przewiduje jednak wyjątek dotyczący prawa właściwego dla osób prawnych (art. 110 kodeksu) i możliwość odesłania do prawa belgijskiego regulującego kwestie związane ze zdolnością do czynności prawnych osób fizycznych (zob. poniżej).

2.3 Zmiana łącznika

Konflikt ruchomy może się pojawić, gdy łącznik ulega zmianie wraz z upływem czasu (np. obywatelstwa) lub ze względu na zmianę miejsca (np. miejsca zwykłego pobytu).

W kodeksie prawa prywatnego międzynarodowego podjęto próbę określenia zasady, którą należy stosować w najpowszechniejszych sytuacjach, w których dochodzi do zmiany łącznika.

Na przykład jeżeli chodzi o skutki zawarcia związku małżeńskiego, pierwszym łącznikiem wskazanym w kodeksie jest miejsce zwykłego pobytu małżonków w chwili, w której powołano się na skutki zawarcia związku małżeńskiego (art. 48 kodeksu).

W przypadku spraw dotyczących pochodzenia dziecka kodeks stanowi, że prawem właściwym jest prawo państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili narodzin dziecka osoba, której więź rodzicielska jest przedmiotem postępowania (art. 62 kodeksu).

Prawa rzeczowe do majątku reguluje prawo państwa, w którym znajduje się przedmiot tych praw w chwili powołania się na dane prawo rzeczowe. W kodeksie doprecyzowano jednak, że nabycie i utratę takich praw reguluje prawo państwa, w którym znajduje się przedmiot tych praw w chwili dokonania czynności lub wystąpienia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę nabycia lub utraty danego prawa rzeczowego (art. 87 kodeksu).

2.4 Wyjątki od normalnego stosowania norm kolizyjnych

Zwykłe normy kolizyjne nie mają zastosowania w szeregu przypadków określonych w kodeksie.

1. Na zasadzie odstępstwa prawo wyznaczone zgodnie z przepisami kodeksu nie ma zastosowania, jeżeli w świetle wszystkich okoliczności oczywiste jest, że dana sytuacja ma jedynie bardzo słaby związek z Belgią i jest bardzo silnie związana z innym państwem. W takim przypadku stosuje się prawo tego innego państwa (art. 19).
2. Przepisy prawa belgijskiego wymuszające swoje zastosowanie lub belgijskie zasady porządku publicznego, które regulują sytuację międzynarodową niezależnie od prawa ustalonego zgodnie z normami kolizyjnymi, mają w dalszym ciągu zastosowanie (art. 20 kodeksu).
3. Istnieje wyjątek dotyczący międzynarodowego porządku publicznego, który pozwala na odstępstwo od stosowania niektórych przepisów prawa obcego, jeżeli skutki zastosowania tych przepisów byłyby nie do przyjęcia w belgijskim systemie prawnym (art. 21 kodeksu).

2.5 Stwierdzenie prawa obcego

Sąd belgijski może zobowiązać strony do ustalenia treści i zakresu prawa obcego. Sąd może również zastosować Konwencję europejską o informacji o prawie obcym sporządzoną w Londynie w dniu 7 czerwca 1968 r. Jeżeli

wymagane są dowody z dokumentów, strona zostanie poproszona o przedstawienie zaświadczenia zwanego *certificat de coutume*, w którym odpowiedni organ państwa trzeciego przedstawi dowody z dokumentów potwierdzające, że dane przepisy mają lub miały zastosowanie w tym państwie.

3 Normy kolizyjne

Jeżeli sąd belgijski ma jurysdykcję na podstawie wspomnianych powyżej przepisów, sąd musi jeszcze ustalić, które prawo powinno mieć zastosowanie do danego sporu. Sąd rozstrzyga tę kwestię zgodnie z przepisami belgijskiego prawa prywatnego międzynarodowego. W zależności od przedmiotu sporu istnieją różne łączniki, które mogą wiązać daną sprawę z określonym systemem prawnym. Kodeks prawa prywatnego międzynarodowego jest podzielony tematycznie i wskazuje odpowiedni łącznik w zależności od obszaru tematycznego. Niektóre z tych obszarów omówiono poniżej.

3.1 Zobowiązania umowne i akty prawne

Zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I). W kodeksie prawa prywatnego międzynarodowego rozszerzono zakres stosowania konwencji rzymskiej na kwestie dotyczące umów, które były wyłączone z zakresu jej obowiązywania. Kodeks powinien zostać wkrótce dostosowany, aby uwzględnić sytuację wywołaną zastąpieniem konwencji rzymskiej przez rozporządzenie Rzym I.

Niektóre kwestie wyłączone z zakresu obowiązywania rozporządzenia są jednak regulowane przepisami szczególnymi, tj.

- konwencjami międzynarodowymi (w szczególności konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r. o uregulowaniu pewnych kolizji ustaw w przedmiocie weksli trasowanych i własnych i konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. o uregulowaniu pewnych kolizji ustaw w przedmiocie czeków) albo

- przepisami szczegółowymi kodeksu (w szczególności art. 124 dotyczącym funduszy powierniczych i art. 111 dotyczącym umów spółek).

Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z art. 25 rozporządzenia niektóre konwencje międzynarodowe będą miały w dalszym ciągu zastosowanie, mianowicie:

- Budapeszteńska konwencja z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawie umowy przewozu ładunków w żegludze śródlądowej,

- Międzynarodowa konwencja londyńska z dnia 28 kwietnia 1989 r. o ratownictwie morskim,

- konwencje międzynarodowe o ujednostajnieniu niektórych przepisów dotyczących zderzeń oraz niesienia pomocy i ratownictwa morskiego, podpisane w Brukseli dnia 23 września 1910 r. wraz z załączonym do nich protokołem podpisania.

3.2 Zobowiązania pozaumowne

Zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II). W kodeksie prawa prywatnego międzynarodowego rozszerzono zakres obowiązywania tego rozporządzenia na kwestie wyłączone z jego zakresu.

Niektóre kwestie nieobjęte tym rozporządzeniem są jednak regulowane przepisami szczególnymi. Obowiązek wynikający z dokonania czynności zniesławiającej lub z naruszenia prawa do prywatności lub dóbr osobistych reguluje prawo państwa, w którym dokonano takiej czynności lub wyrządzono taką szkodę lub w którym istniało ryzyko dokonania takiej czynności lub wyrządzenia takiej szkody, według wyboru powoda, chyba że osoba odpowiedzialna wykaże, że nie była w stanie przewidzieć, iż szkoda zostanie wyrządzona w danym państwie (zob. art. 99 kodeksu).

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 28 rozporządzenia niektóre konwencje międzynarodowe będą miały w dalszym ciągu zastosowanie, mianowicie:

- Konwencja haska z dnia 4 maja 1971 r. o prawie właściwym dla wypadków drogowych,
- Międzynarodowa konwencja o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących jurysdykcji cywilnej w sprawach zderzeń, Międzynarodowa konwencja o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących jurysdykcji karnej w sprawach zderzeń lub innych wypadków w żegludze oraz Międzynarodowa konwencja o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących zajęcia (aresztu) statków morskich, wszystkie podpisane w Brukseli dnia 10 maja 1952 r.,
- Międzynarodowa konwencja o ratownictwie morskim, podpisana w Londynie w dniu 28 maja 1989 r.,
- Konwencja o udzielaniu patentów europejskich, podpisana w Monachium w dniu 5 października 1973 r.,
- Międzynarodowa konwencja z dnia 29 maja 1933 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych,
- konwencje międzynarodowe o ujednostajnieniu niektórych przepisów dotyczących zderzeń oraz niesienia pomocy i ratownictwa morskiego, podpisane w Brukseli dnia 23 września 1910 r. wraz z załączonym do nich protokołem podpisania.

3.3 Status osoby, aspekty odnoszące się do stanu cywilnego osoby (imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zdolność)

O ile przepisy kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego nie stanowią inaczej, prawem właściwym w kwestiach związanych z rozstrzygnięciem sporów dotyczących statutu personalnego i zdolności do czynności prawnych jest prawo państwa, którego dana osoba jest obywatelem. Ta sama zasada dotyczy zmian płci (art. 35ter kodeksu).

Jeżeli chodzi o zdolność do czynności prawnych osób fizycznych, w kodeksie przewidziano przepisy zapewniające możliwość dokonania częściowego odesłania: jeżeli zgodnie z prawem obcym w danym przypadku konieczne będzie zastosowanie prawa belgijskiego, kwestię tę będzie regulowało prawo belgijskie (zob. art. 34 kodeksu).

Zgodnie z ogólną zasadą prawem właściwym dla określenia nazwiska i imion jest prawo państwa, którego obywatelem jest dana osoba (art. 37 § 1 kodeksu), lub prawo jednego z państw, których jest ona obywatelem (art. 37 § 2 kodeksu).

3.4 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem, w tym przysposobienie

3.4.1 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem

Ogólną zasadę dotyczącą ustalania prawa właściwego w tym zakresie sformułowano w art. 62 § 1 akapit pierwszy kodeksu, który stanowi, że kwestie związane z ustaleniem i zaprzeczeniem ojcostwa lub macierzyństwa reguluje prawo państwa, którego dana osoba była obywatelem w chwili narodzin dziecka lub – jeżeli ustalenie ojcostwa lub macierzyństwa wynika z dokonania dobrowolnej czynności – w chwili dokonania tej czynności.

Jeżeli określone w ten sposób prawo nie przewiduje wymogu uzyskania zgody w przypadku ustalenia ojcostwa lub macierzyństwa w drodze dokonania dobrowolnej czynności, wymóg i warunki dotyczące zgody, a także sposób wyrażenia zgody określa prawo państwa, na którego terytorium dana osoba ma miejsce zwykłego pobytu w chwili udzielania zgody (art. 62 § 1 akapit drugi).

3.4.2 Przysposobienie

Przesłanki przysposobienia reguluje prawo ojczyste przysposabiającego lub wspólne prawo ojczyste przysposabiających. Jeżeli przysposabiający posiadają obywatelstwo różnych państw, przesłanki reguluje prawo ich miejsca zwykłego pobytu, a w przypadku braku takiego miejsca – prawo belgijskie (art. 67 kodeksu).

Prawem właściwym dla udzielania różnego rodzaju zgód jest prawo państwa miejsca zwykłego pobytu przysposabianego. Jeżeli jednak w prawie tego państwa nie przewidziano wymogu uzyskania zgody przysposabianego i jego rodziców biologicznych lub przedstawicieli ustawowych lub nie przewidziano możliwości przysposobienia, zgody te podlegają prawu belgijskiemu (art. 67 i 68 kodeksu).

3.5 Związek małżeński, pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci, związki partnerskie, rozwód, separacja sądowa, obowiązki alimentacyjne

3.5.1 Związek małżeński

Jeżeli chodzi o prawo właściwe dla zawarcia związku małżeńskiego, w kodeksie prawa prywatnego międzynarodowego rozróżnia się:

1) obietnicę zawarcia związku małżeńskiego – prawem właściwym jest prawo państwa miejsca zwykłego pobytu przyszłych małżonków, w jego braku – prawo państwa, którego obywatelstwo posiadają obydwój przyszli małżonkowie, a w braku takiego państwa – prawo belgijskie (art. 45 kodeksu);

2) zawarcie związku małżeńskiego – prawem właściwym jest prawo ojczyście każdego z małżonków, z możliwym wyjątkiem dotyczącym związku małżeńskiego między osobami tej samej płci, jeżeli przepisy prawa obcego zakazują jego zawarcia, zakaz ten zostanie zniesiony, jeżeli którekolwiek z małżonków jest obywatelem państwa lub ma swoje miejsce zwykłego pobytu w państwie, w którym prawo zezwala na zawarcia takiego związku małżeńskiego (art. 46 kodeksu);

3) formalności dotyczące związku małżeńskiego – prawem właściwym jest prawo państwa, w którym zawarto związek małżeński (art. 47 kodeksu);

4) skutki zawarcia związku małżeńskiego – prawem właściwym jest prawo państwa, w którym małżonkowie mają swoje miejsce zwykłego pobytu, w jego braku – prawo państwa, którego obywatelstwo posiadają obydwój małżonkowie, a w braku takiego państwa – prawo belgijskie (art. 48 kodeksu).

3.5.2 Pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci i związki partnerskie

Jeżeli chodzi o związki partnerskie lub jakiegokolwiek formy konkubinatu podlegające rejestracji, w prawie belgijskim rozróżnia się związki pomiędzy konkubentami, które skutkują powstaniem więzi równoważnej więzi małżeńskiej, oraz związki, które nie skutkują powstaniem takiej więzi.

W przypadku tych pierwszych związków prawem właściwym jest prawo regulujące zawarcie związku małżeńskiego (zob. powyżej), natomiast w przypadku związków pomiędzy konkubentami, które nie skutkują powstaniem więzi równoważnej więzi małżeńskiej, prawem właściwym jest prawo państwa, w którym taki związek został po raz pierwszy zarejestrowany.

Nie wprowadzono przepisów szczególnych regulujących niezarejestrowane konkubinaty.

3.5.3 Rozwód i separacja sądowa

Jeżeli chodzi o rozwód i separację faktyczną, ogólne zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady (UE) nr 1259/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej (tzw. rozporządzenie „Rzym III”). Wyboru prawa właściwego dla małżonków dokonuje się nie później niż w chwili pierwszego stawiennictwa przed sądem rozpoznającym wniosek o rozwód lub separację faktyczną.

3.5.4 Obowiązki alimentacyjne

Art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych dotyczącym kwestii związanych z zobowiązaniami alimentacyjnymi zawiera odniesienie do Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych. Zgodnie z zasadą ogólną prawem właściwym jest prawo państwa, w którym wierzyciel ma miejsce zwykłego pobytu. Istnieją jednak zasady szczególne dotyczące stosunków między dziećmi a ich rodzicami, dotyczące osób poniżej 21. roku życia i ich stosunków z osobami innymi niż ich rodzice, dotyczące stosunków między małżonkami i byłymi małżonkami oraz dotyczące stosunków między osobami, których małżeństwo zostało unieważnione. Protokół zawiera również przepis zapewniający stronom możliwość wskazania prawa właściwego.

Ponadto postanowienia Konwencji haskiej z dnia 24 października 1956 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych wobec dzieci regulują stosunki między Belgią a państwem będącym stroną tej konwencji, które

nie ratyfikowało wspomnianego powyżej protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r.

3.6 Małżeńskie ustroje majątkowe

Małżonkowie mogą samodzielnie wybrać prawo regulujące ich małżeński ustrój majątkowy. Wybór jest ograniczony do prawa państwa, w którym małżonkowie mieli swoje pierwsze miejsce zwykłego pobytu po zawarciu związku małżeńskiego, bądź prawa ojczystego jednego z małżonków (art. 49 kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego).

W braku wyboru prawa właściwego małżeński ustrój majątkowy reguluje prawo państwa, w którym małżonkowie mieli pierwsze miejsce zwykłego pobytu po zawarciu związku małżeńskiego. Jeżeli małżonkowie mieli miejsca zwykłego pobytu w różnych państwach, prawem właściwym jest prawo państwa, którego obywatelstwo obydwój małżonkowie posiadali w chwili zawarcia związku małżeńskiego. W innych przypadkach prawem właściwym jest prawo państwa, w którym zawarto związek małżeński (art. 51 kodeksu).

3.7 Testamenty i dziedziczenie

Zastosowanie ma rozporządzenie (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego.

3.8 Nieruchomości

Jedną z przesłanek uwzględnianych przy ustalaniu prawa właściwego (art. 87 kodeksu) jest również miejsce, w którym znajduje się dana nieruchomość.

3.9 Niewypłacalność

Kwestie związane z upadłością reguluje rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego. Zgodnie z podstawową zasadą przyjętą na potrzeby tego rozporządzenia przeprowadzane jest jedno główne postępowania upadłościowe (o charakterze uniwersalnym), po którego zakończeniu można potencjalnie przeprowadzić wtórne postępowania krajowe.

■ Ostatnia aktualizacja: 17/12/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.